

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/104/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117200709
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117200709.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a Mgr. Miloša Koleka, v spore žalobcu V. H., nar. XX.X.XXXX, bytom E. - Z. XXX, XXX XX W., zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 01 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený Advokátska kancelária Goliášová Gabriela, s.r.o., so sídlom ul. 1. mája 173/11, 944 01 Trenčín, IČO: 472 234 679, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp 9/2017-69 zo dňa 21.1.2019, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp 9/2017-102 zo dňa 18.7.2019 takto

rozhodol:

Mení rozsudok prvoinštančného súdu tak, že žalobu zamietá.

Priznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V poradí druhým napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe žalobcu, ktorý sa domáhal náhrady primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300 eur, pretože v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20C 507/2015 o vydanie bezdôvodného obohatenia bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný.

3. Prvoinštančný súd v poradí prvým rozsudkom č.k. 19Csp 9/2017-36 zo dňa 31.5.2018 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na 100 % náhrady trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Po podaní odvolania žalovaným Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 4Co 119/2018-53 zo dňa 25.10.2018 rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, že prvoinštančnému súdu bolo uložené vo veci konať a zistiť dôvodnosť uplatneného nároku a rozhodných skutočností pre jeho posúdenie. Odvolací súd uložil prvoinštančnému súdu prihliadnúť aj na to, že právny vzťah medzi stranami sporu vznikol dňa 31.5.2004, pričom súd na uplatnený nárok aplikoval ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý nadobudol účinnosť 1.7.2007. Uplatnené námietky žalovaným považoval v tom čase odvolací súd za opodstatnené.

4. Prvoinštančný súd následne vo veci doplnil dokazovanie a zistil, že dňa 22.12.2015 si žalobca uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v konaní pod sp. zn. 20C 507/2015. Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 8.7.2016 pod č.k. 20C 507/20156-53 tak, že súd zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.592,94 eura s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.592,94 eur od 28.1.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania vo výške 100 %. Dňa 31.5.2004 uzavrel žalovaný so žalobcom úverovú zmluvu o poskytovaní revolvingového úveru a vydanie a používaní platobnej karty Yes č. XXXXXXXXXXXX s variantou A, t.j. s výškou mesačnej splátky 600 Sk (19,92 eura) a výškou úverového rámca 15.000 Sk (497,91 eura). Z rozpisu pohybov na karte vyplýva, že žalobca celkovo vyčerpal finančné prostriedky vo výške 5.737,69 eura a poukázal úhrady vo výške 7.330,63 eura. Prvoinštančný súd posúdil vzťah ako spotrebiteľský a zistil, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje údaj podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov. Zo žiadneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, že v prípade revolvingového úveru zmluva nemusí obsahovať údaj o RPMN. Ak zmluva neobsahuje údaj o RPMN, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Naviac, v tom čase prvoinštančný súd zistil, že zmluva neobsahuje sumu, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, neobsahuje presnú výšku toho-ktorého nároku. Bolo potrebné v zmluve presne stanoviť mesačnú výšku splátky istiny, úrokov a poplatkov (oddelené). Na túto informáciu má spotrebiteľ nárok.

Keďže úver z úverovej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru a vydanie a používanie platobnej karty Yes uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov, po zohľadnení výšky plnenia a výšky poskytnutého revolvingu bol zaviazaný dodávateľ na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.592,94 eur. Zároveň bola uložená dodávateľovi povinnosť na úhradu úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 28.1.2006 až do zaplatenia.

Rozsudok č.k. 20C 507/2015-53 Okresného súdu Prešov nadobudol právoplatnosť dňa 25.8.2016.

5. Prvoinštančný súd z výsluchu žalobcu zistil v prejednávanej veci, že žalobca všetko riadne splácal, ale v poslednom čase sa mu zdalo, že spláca nejako veľa. Dokonca mu prišli domov aj papiere, že môže ešte tento úver navýšiť na 1.200 eur, oproti predchádzajúcemu 600,- eur, čo bolo ako odmena za to, že je dobrým klientom. Navýšenie zo strany dodávateľa bolo samo od seba, sám o navýšenie nežiadal. Bol kontaktovaný dodávateľom len telefonicky.

6. Prvoinštančný súd nárok žalobcu posúdil podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Skonštatoval, že žalobca bol úspešným pri uplatňovaní svojich porušených práv v konaní pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 20C 207/2015, kde bolo konštatované, že úverová zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a ani sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čím úver je bezúročný a bez poplatkov, a preto súd zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v prospech spotrebiteľa. Už samotná existencia bezdôvodného obohatenia v spotrebiteľskom vzťahu je dôvodom, pre ktorý je namieste aplikácia ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný uzatvoril so spotrebiteľom zmluvu, ktorá nemala obligatórne náležitosti.

Pokiaľ sa týka výšky uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, prvoinštančný súd skonštatoval, že pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.592,94 eur na úkor spotrebiteľa je primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur žiadané žalobcom dôvodné.

Žalovaný v priebehu konania namietal možnosť aplikovania § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa na právny vzťah, ktorý vznikol v čase, keď tento zákon neplatil a nebol účinný.

Prvoinštančný súd uviedol, že zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa od svojej účinnosti zakotvoval v § 3 ods. 5 ustanovenie v takom znení, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojich práv. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práv alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto porušuje práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, ktoré je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. V záverečných ustanoveniach § 28 je uvedené, že týmto zákonom sa preberajú právne akty európskych spoločenstiev a Európskej únie uvedených v prílohe č. 2 a v § 29 prechodné ustanovenia, je uvedené, že konania začaté do 30.6.2007 sa dokončia podľa doterajších predpisov. Ust. § 30 v zrušovacích ustanoveniach zrušil dovtedy platný zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa.

Pokiaľ v roku 2007 existoval nejaký právny vzťah medzi stranami sporu, vzťahuje sa ust. § 3 ods. 5 tohto zákona aj na tento predmetný právny vzťah. Ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. medzičasom bolo novelizované s tým, že toho času platné znenie už nevyžaduje pri primeranom

finančnom zadosťučinení splnenie podmienky, aby porušenie práva alebo povinnosti bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, čím tak došlo k sprísneniu vzťahu.

V čase vzniku zmluvného vzťahu medzi stranami sporu v dôsledku novely Občianskeho zákonníka zákonom č. 150/2004 Z.z. došlo k implementácii smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalych podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, teda všetky zmluvy, ktoré boli po 1.4.2004 uzatvárané a splňali definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 vtedy platného Občianskeho zákonníka, teda aj predmetná zmluva, boli povinné sa riadiť ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa.

7. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Namietal aplikáciu ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Poukázal na to, že úverová zmluva so žalobcom bola uzatvorená dňa 31.5.2004 pod č. 5404154332, ktorou malo dôjsť k porušeniu práv a povinností žalobcu, pretože v úverovej zmluve absentovala hodnota RPMN a rozklad splátok na istinu, úroky a poplatky. Je vylúčené v danom prípade aplikovanie zákona č. 250/2007 Z.z., pretože v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nebol platný ani účinný a žiadnym výkladom, ani analógiou, nie je možné racionálne dospieť k záveru, že žalovaný mohol porušiť zákon č. 250/2007 Z.z. V rozsudku sp. zn. 20C 507/2015 bolo konštatované porušenie ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. a tento zákon sám upravuje sankciu pre porušenie tejto povinnosti. Nešlo preto o porušenie zákona č. 250/2007 Z.z. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, t.j. zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi neprichádza, pretože tento zákon v tom čase nebol platný ani účinný. Je preto neúnosné a právne neudržateľné, aby bol žalovaný sankcionovaný za nedodržanie neexistujúceho predpisu.

Ďalším predpokladom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi na súde. Rozsudok prvoinštančného súdu sp. zn. 20C 507/2015 o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.592,94 eur je rozsudkom, ktorý konštatuje absenciu obligatórnych náležitostí úverovej zmluvy podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z., žalobca sa v predmetom konaní ani žiadnej ochrany pred porušením jeho práv alebo povinností nedomáhal, domáhal sa len vydania bezdôvodného obohatenia. Nemôže mu byť podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. priznané primerané finančné zadosťučinenie.

Ďalej žalovaný namietal, že zo samotného pojmu primerané finančné zadosťučinenie vyplýva nevyhnutnosť jeho primeranosti vo vzťahu k porušeniu povinnosti. Jeho cieľom má byť nastolenie akejsi rovnováhy v dôsledku porušenia povinnosti, ktorá spotrebiteľovi mala spôsobiť škodu. Pokiaľ však súd vyhlási úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí, žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla. Práve naopak, získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, výklad právnej normy ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove vo veci 14Co 91/2012-141, keď nebolo preukázané, že žalovaný pri koncipovaní a uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalobcom nepostupoval s odbornou starostlivosťou s úmyslom poškodiť spotrebiteľa, a preto neboli splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Nepostačuje na aplikáciu ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, že dodávateľ porušil svoje povinnosti.

Ďalej žalovaný namietal, že žalobca uzatvoril so žalovaným niekoľko úverových zmlúv, nebola to jednorazová záležitosť. Žalobca služby žalovaného využíval opakovane. Uzatváranie zmluvného vzťahu so žalovaným nevnímal ako svoje útrapy či stres, za ktorý by mal byť následne odškodňovaný primeraným finančným zadosťučinením. Žalobca v konaní sp. zn. 20C 507/2015 získal bezdôvodné obohatenie vo výške 1.592,94 eur. Pokiaľ by žalobcovi bolo priznané ešte aj finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur, bolo by to vzhľadom na jeho početnú iniciatívu v súdnych konaniach nielen neprimerané, ale aj nedôvodné, pretože by bola rovnováha, ktorá má byť ust. § 3 ods. 6 nastolená, porušená.

Preto žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

8. K odvolaniu sa žalobca nevyjadril.

9. Uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp 9/2017-102 zo dňa 18.7.2019 vydaného na pokyn odvolacieho súdu bolo opravené podľa § 220 ods. 1 CSP a § 133 ods. 2 CSP a § 224 CSP záhlavie napadnutého rozsudku, keď správne má byť označené zastúpenie žalovaného „právne zastúpenie:

Advokátska kancelária Goliašová Gabriela, s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679.“

10. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý prvoinštančný rozsudok podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštanície o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi nie je správne.

11. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu uplatňovaný podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal, že vzhľadom na skutočnosť, že základom uplatneného nároku je porušenie spotrebiteľských práv z úverovej zmluvy uzatvorenej dňa 31.5.2004, nároky vyplývajúce zo zákona č. 250/2007 Z.z. nie je možné v danej veci uplatniť a priznať.

Odpoveď na uvedenú zásadnú odvoláciu námietku je potrebné hľadať v teórii práva pri výklade inštitútu časovej pôsobnosti právnych noriem. Tento inštitút určuje, od kedy, do kedy, v akom časovom úseku má norma v spoločnosti regulačne pôsobiť a upravovať spoločenské vzťahy. K tejto problematike patrí aj problém spätného časového pôsobenia (retroaktivity) právnych noriem. V zásade je retroaktivita právnej normy vylúčená. Platí však výnimka v tzv. pravej a nepravovej retroaktivite. Pri pravej retroaktivite právna norma neskoršia upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti, t.j. v čase, keď ešte tento predpis formálne neexistoval. Nepravá retroaktivita spôsobuje, že práva a povinnosti nadobudnuté za skoršieho právneho predpisu sa uznávajú. Od účinnosti nového predpisu sa tieto vzťahy posudzujú podľa nového režimu, môžu sa meniť, zavádzať nové práva, môže sa meniť ich obsah. Podstatou je ale rešpektovanie a ochrana už nadobudnutých práv, ktoré nový právny predpis neruší.

12. Žalobca si nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatnil podľa zákona č. 250/2007 Z.z., aj keď v rozsudku č.k. 20C 507/2015-53 bolo konštatované porušenie práv žalobcu žalovaným podľa zákona č. 258/2001 Z.z., keďže právny vzťah, a to revolvingový úver, vznikol 31.5.2004. Zákon č. 250/2007 Z.z. je účinný od 1.7.2007. Tento zákon neobsahuje prechodné ustanovenia vo vzťahu k hmotnoprávnym otázkam (od 1.7.2007), ale obsahuje len ust. § 29 tohto zákona, a to prechodné ustanovenia vo vzťahu ku konaniam (už začatým), to znamená prechodné ustanovenia vo vzťahu k procesu. Potom pre ostatné vzťahy a nároky platí všeobecná zásada zákazu retroaktivity zák. č. 250/2007 Z.z., pretože neobsahuje špeciálne ustanovenia o retroaktivite nového právneho predpisu.

13. V zásade platí, že nová právna norma nemôže ovplyvňovať minulosť, ukladať povinnosti za obdobie, kedy ešte časovo neexistovala. Pre subjekt, ktorý koná bona fidae podľa platného práva nie je budúca právna úprava poznateľná.

Zákaz retroaktivity právnej normy znamená zákaz spätného zhoršenia právneho postavenia zmluvných strán a naplnenie požiadavky právnej istoty fyzických aj právnických osôb a ochrana ich legitímnych očakávaní.

V občianskoprávných vzťahoch by bolo možné retroaktivitu odôvodniť len verejným poriadkom, ak si to vyžaduje všeobecný záujem a ak sú zároveň rešpektované legitímne očakávania dotknutých osôb.

V prejednávanej veci však odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré v záujme verejného poriadku by umožnili aplikovať zák. č. 250/2007 Z.z. retroaktívne na právny vzťah strán sporu vzniknutý dňa 31.5.2004.

V tom čase strany sporu uzavreli zmluvný vzťah, spotrebiteľskú zmluvu. Je pravdou, že v súlade so zák. č. 258/2001 Z.z. bola zmluva vyhodnotená ako bezúročná a bez poplatkov, pretože ku dňu jej uzavretia nemala zákonom požadované náležitosti. V tom čase zákon č. 258/2001 Z.z. stanovoval pre zmluvných partnerov za takéto konanie sankcie, prípadne iné nároky pre poškodenú stranu. Náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zák. č. 250/2007 Z.z. žiaden predpis nepriznával. Preto vychádzajúc zo zásady ochrany oprávnenej dôvery v stálosť právneho poriadku nie je možné na vzťah porušenia povinnosti podľa zák. č. 258/2001 Z.z. aplikovať právny predpis, ktorý nadobudol účinnosť neskôr. Zmluvné strany (žalobca a žalovaný) pri najvyššej miere opatrnosti nemohli s vydaním zák. č. 250/2007 Z.z. v čase uzatvárania zmluvy (31.5.2004) rozumne počítat, resp. ho predvídať.

14. Preto, keďže nebolo preukázané žalobcom porušenie práva a povinnosti podľa zák. č. 250/2007 Z.z. alebo osobitným predpisom, ale podľa zák. č. 258/2001 Z.z. a pre vylúčenie retroaktívneho pôsobenia zák. č. 250/2007 Z.z. a v súlade s už naznačeným názorom odvolacieho súdu v uznesení č.k. 4Co

119/2018-53 odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný vyhovujúci rozsudok je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť, pretože nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie a ani na jeho zrušenie.

15. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP a priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. O výške tohto nároku rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením.

16. Ostatné odvolacie námietky žalovaného s poukazom na vyššie uvedené sú bez významu pri tomto právnom posúdení veci.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.